

[Undervisningsministeren]

relt om belastningen af lærerne ved vores universiteter og højere læreanstalter, at den kan betragtes fra flere forskellige synsvinkler.

Den del af belastningen, der hidrører fra, at man bruger alt for megen tid i de styrende organer, ville jeg gerne begrænse, og jeg vil meget gerne bede om fru Mette Groes' og hendes partis hjælp til at begrænse den. Man kunne også overveje, om der i lidt højere grad kunne foretages dublering af undervisningen; i så tilfælde kunne lærerne måske have lidt flere timer om ugen, end de har i dag, for man har jo et meget lavt timetal, og det kan vel godt være lidt højere, hvis man doublerer undervisningen.

Jeg synes tilmed, man skulle gå lidt videre ad den vej og derved frigøre nogle lærerkræfter helt til forskning, altså ved oprettelse af interne forskningslektorater og forskningsprofessorater. Jeg tror, der er meget at gøre for institutionerne for at gøre det lidt bedre for eleverne og samtidig gøre det lidt bedre for forskningen. Jeg tror slet ikke, man har brugt alle midler i den henseende. Men som sagt skal jeg ikke kommentere den specielle ålborgensiske situation.

Det kan godt være, at der er uretfærdigheder i forholdet mellem institutionerne. Vi fik jo den såkaldte Bisballerapport, som er meget lærerig læsning, hvis man vil sætte sig ind i, hvad det er for ting, vi taler om, hvad studenterbelastning er, hvad lærernes arbejdsbyrde egentlig er for noget osv., hvordan man regner det ud, hvorledes en lærer, der vejleder en elev, får det godskrevet som nogle timer osv. Når man er kommet igennem Bisballerapporten – jeg genlæste den her i marts måned, brugte den som natlæsning – så må jeg sige, at man får et indblik i, hvor mange tangenter der kan spilles på, og hvor meget der endnu er at gøre både på den ene og den anden facon.

Jeg vil gerne samtidig overrække nogle blomster, som fru Jytte Hilden bad mig om, nemlig til de mange institutter, som har omstillet sig, og til de utallige institutter, som driver fremragende forskning, og til de udmærkede rektorer, som i en vanskelig tid trods alt varetager en udmærket ledelse af deres universiteter.

Men intet er jo så godt, at det ikke kan gøres endnu bedre, og vi politikere, der bevilger pengene, er jo nødt til at sige, at der skal uddannes til arbejde, og samtidig skal

forskningen have høj kvalitet. Det må vi sige ved enhver lejlighed, og det skal ikke betragtes som surhed eller æselspark, men blot som det krav, man nødvendigvis på de unges vegne og på fremtidens vegne må stille til de institutioner, der i særlig grad beskæftiger sig med unge og med fremtiden.

Der er nogen, der har nævnt, at man måske skulle foretage en mindre kraftig overførsel af forskningsressourcer. Jeg tror, at det var det, fru Dorte Bennedsen var inde på. På det punkt havde jeg jo lagt det meget åbent op både over for rektorerne i torsdags og over for folketinget i dag. Jeg ville gerne være med til at overveje en langsommere overførsel af forskningsressourcer i tilfælde, hvor vi flytter uddannelsesressourcer og studenter fra det ene område til det andet.

Jeg forstod, at fru Dorte Bennedsen mente, at jeg skulle gå videre med den tanke at gøre overførslen lidt langsommere. Jeg nævnte det over for rektorerne i torsdags. Jeg skal ikke referere fra det møde, men jeg tror ikke, der er nogen voldsom lyst i rektorkollegiet til at lave om på budgetmodellen, men hvis der skulle være lyst til det, er jeg meget åben.

I det hele taget er det mit indtryk, at budgetmodellen volder vældig mange sorger, men det er umuligt at få et klart svar fra nogen som helst med hensyn til, hvad vi skal sætte i stedet. Jeg vil så gerne have et råd også fra hr. Estrup med hensyn til, hvordan vi kunne lave en forenklet og mere gennemsigtig form for budgetmodel, og jeg vil også meget gerne have råd fra fru Dorte Bennedsen, der har opereret med den nuværende budgetmodel. Er der forslag til forbedringer, som kan skabe større tryghed uden at opgive de mål, vi skal nå, er jeg særdeles åben. Men det er vist med budgetmodellen næsten som med demokratiet: det er ad Pommern til, men det er svært at finde på noget, der er bedre.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at formanden for planlægningsrådet for forskningen, som her blev citeret, var med til mødet i torsdags. Havde han haft klare forslag til, hvordan vi kunne ændre procedurerne og gøre dem bedre for forskningen, ville jeg bestemt have lyttet, og det kan nås endnu. Jeg er meget åben også over for principielle ændringer af disse mekanismer, som skal være meget følsomme.